

Základní škola a Mateřská škola Věry Čáslavské, Praha 6
Šantrochova 20/1800, 162 00, Praha 6 - Břevnov

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

scénář k audio reportáži

Rozhovor s paní Alenou Ševčíkovou

Jeroným Byczkowski, Ondřej Holas, Vojtěch Plachejda, Kryštof Reinold

Paní Alena Ševčíková se narodila v roce 1938 a první léta života tedy prožila za druhé světové války. Podle jejích vlastních slov nenormální dětství. I když měla celá rodina štěstí, že se jí válka osobně tragicky nedotkla, prostředí nejistoty a strachu o nejbližší, které vnímala z chování rodičů, ovlivnilo její nejranější vzpomínky.

První výrazné vjemy, které se paní Ševčíkové zapsaly do paměti, byly výstřely. Celá rodina tenkrát žila v pražských Kobylisích.

“Bydleli jsme kousek od Kobyliské střelnice. Takže každou chvíli jsme slyšeli výstřely, protože tenkrát ta střelnice fungovala vlastně jako popraviště pro odbojáře. Ale kolikrát to byli jenom lidi, který se s někým potkali, ani to nemuseli myslet nějak protiprotektorátně.”

S příjezdem Rudé armády do Kobylis v květnu roku 1945 je spojený další zážitek. Malá Alenka se tehdy probudila a zjistila, že doma nikdo není. Nevěděla, co se děje. Ukázalo se, že všichni šli vítat Rudou armádu. Při vítání vojáků došlo k nepříjemnému incidentu a paní Ševčíkové se setkala se smrtí člověka.

“Jeden, zřejmě nějaký úplně řadový voják. Nevím, jestli se tam snažil získat přízeň jedny místní mladé dívky, ale jí se to nelíbilo a začalo se tam něco dít - ne dvakrát klidného. No a přišel ten jejich velitel a normálně ho na místě odstřelil.”

Paní Ševčíková pracovala celý život jako účetní. Z vyprávění bylo cítit, že jí práce velmi bavila. Zaujalo nás její nadšení, se kterým nám vyprávěla o zavádění strojového zpracování účetních uzávěrek a jejich převádění na děrné pásky. Paní Ševčíková byla jedna z prvních, kdo na těchto strojích pracoval.

Pro nás to byla exkurze do pravěku výpočetní techniky. Bez internetu, mailu, operačních programů, účetních softwarů a dalších vymožeností, na které jsme dnes zvyklí. Chyby se musely opravovat ručně - pomocí lepicí pásky. A vše se muselo důkladně kontrolovat.

“Dostali jsme takový velký stroj. Tam se vkládaly velké listy, na to se vlastně ta data zaznamenávala a k tomu bylo připojeno takové cosi, a to vytvářelo děrnou pásku, na kterou se ta data soustřeďovala. Byla to docela legrace, když jsme to museli kontrolovat. Když se někdo splet, museli jsme tam ty tečky zalepit.”

Měli jsme takový přístrojčky - unipunch - a tím se to muselo opravit. Pak se to smotávalo. A protože toho vždycky byla plná místnost, nikdo tam nesměl, aby nám to nepošlapal. A pak se to posílalo do podniku výpočetní techniky.”

Vyprávění naší pamětnice nás velmi zaujalo. Asi se nikdy nestane inspirací pro thriller nebo velké historické dílo, ale oslovila nás moudrost a zaujetí, se kterým s námi paní Ševčíková své vzpomínky sdílela.

A hlavně její přesvědčení, že člověk má žít tak, aby se mohl sám sobě podívat do očí a nestydět se při tom.

